

— po trzecie, uznanie tej sprzedaży za „bezpośrednią sprzedaż EOG” oraz „bezpośrednią sprzedaż EOG poprzez produkty przetworzone” narusza zasadę równego traktowania.

Skarżące utrzymują, że grzywna nałożona na LG Display może być obliczona jedynie na podstawie sprzedaży „na wolnym rynku”, dokonywanej na rzecz podmiotów niepowiązanych, gdyż tylko taka sprzedaż może stanowić przedmiot naruszenia.

2) W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja błędnie odmówiła zwolnienia LG Display grzywien za rok 2005, a tym samym naruszyła obwieszczenie w sprawie współpracy z 2002 r. W tym względzie skarżące utrzymują, że:

— po pierwsze, w wyniku uchybień proceduralnych istotnie ograniczony został dostęp LG Display do akt sprawy;

— po drugie, LG Display spełniła kryteria częściowego zwolnienia z grzywny, określone w odnośnym obwieszczeniu w sprawie współpracy z 2002 r.;

— po trzecie, oddalenie przez Komisję wniosku LG Display nie jest uzasadnione, a u jego podstaw leży kilka naruszeń prawa oraz błędów w zakresie ustaleń faktycznych.

3) W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, iż pomimo okoliczności, że LG Display współpracowała z Komisją w wyjątkowo dużym zakresie, wykraczającym znacznie poza zakres obowiązków wynikających z obwieszczenia w sprawie współpracy z 2002 r., Komisja odmówiła przyznania jej, ze względu na tę współpracę, dodatkowej obniżki grzywny o co najmniej 10 %, wobec czego naruszyła obwieszczenie w sprawie współpracy.

4) W zarzucie czwartym skarżące twierdzą, że wyłączenie przez Komisję japońskich dostawców LCD z zakresu zaskarżonej decyzji, mimo iż dwóch z nich przyznało, że uczestniczyło w tym samym pojedynczym i ciągłym naruszeniu, stanowi naruszenie zasady pewności prawa, naraża LG Display na istotne ryzyko powtórnego pociągnięcia do odpowiedzialności za to samo naruszenie, a także narusza zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Gossio przeciwko Radzie

(Sprawa T-130/11)

(2011/C 130/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marcel Gossio (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat G. Collard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzja Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 15 stycznia 2011 r. są w odniesieniu do skarżącego bezzasadne;

— w konsekwencji,

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r.;

— ewentualnie, nakazanie usunięcia nazwiska Marcela Gossio z list załączonych do wspomnianego rozporządzenia i wspomnianej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ powody wpisania skarżącego na listę osób i podmiotów, wobec których znajdują zastosowanie środki ograniczające mają charakter stereotypowy i nie przedstawiono żadnych konkretnych okoliczności faktycznych pozwalających na ocenę prawidłowości wspomnianego wpisu na listę.

2) Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ skarżący, należący do organów władzy, nie miał, w związku z pełnionymi przez siebie funkcjami, prawa do podporządkowania się konkretnemu prezydentowi ale ciążył na nim obowiązek dalszego pełnienia funkcji w organach władzy, w skład których wchodził.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Ezzedine przeciwko Radzie

(Sprawa T-131/11)

(2011/C 130/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ibrahim Ezzedine (Treichville, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat G. Collard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że w odniesieniu do strony skarżącej, Ibrahima EZZEDINE'a, nie jest zasadna decyzja Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r., opublikowana w dniu 2 lutego 2011 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej,

— w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r.;
- posiłkowo, nakazanie usunięcia nazwiska Ibrahima EZZEDINE'a z wykazu załączonego do wspomnianej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że motywy umieszczenia strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające, mają charakter szablonowy bez podania jakiegokolwiek dokładnej okoliczności faktycznej pozwalającej na ocenę istotności wspomnianego wymienionego umieszczenia w wykazie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że zarzuca się stronie skarżącej przyczynianie się do finansowania bezprawnych rządów L. Gbagba, podczas gdy strona skarżąca wykonywała tylko działalność prywatnego przedsiębiorcy i przez uiszczanie podatków i opłat przyczyniała się po prostu do finansowania Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, a nie konkretnego reżimu.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Kessé przeciwko Radzie

(Sprawa T-132/11)

(2011/C 130/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Feh Lambert Kessé (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat G. Collard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzja Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 15 stycznia 2011 r. są w odniesieniu do skarżącego Feha Lamberta Kessé bezzasadne;
- w konsekwencji,
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r.;
 - ewentualnie, nakazanie usunięcia nazwiska Feha Lamberta Kessé z list załączonych do wspomnianego rozporządzenia i wspomnianej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione przez skarżącego zarzuty i przedstawione przez niego główne argumenty są zasadniczo identyczne w stosunku do zarzutów i argumentów przedstawionych w sprawie T-130/11 Gossio przeciwko Radzie tudzież do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2011 r. — Al-Faqih i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-134/11)

(2011/C 130/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Al-Bashir Mohammed Al-Faqih (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), Ghunia Abdrabbah (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), Taher Nasuf (Manchester, Zjednoczone Królestwo) i Sanabel Relief Agency Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Grieves, barrister i N. Garcia-Lora, solicitor)

Strona pozwana: Komisja

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1139/2010 ⁽¹⁾ i rozporządzenia Komisji (UE) nr 1138/2010 ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżących i
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżących oraz wszelkimi kwotami zapłaconymi w związku z pomocą prawną w kasie Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący twierdzenia, iż Komisja rozmyślnie zignorowała wiążące orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i nie dokonała niezależnej weryfikacji podstawy wpisu skarżących do wykazu, ani nie zażądała podania powodów umieszczenia skarżących w wykazie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący twierdzenia, że rozporządzenie Komisji (UE) nr 1139/2010 i rozporządzenie Komisji (UE) nr 1138/2010 nie respektują prawa do kontroli sądowej i naruszają prawo do obrony, naruszając tym samym art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący twierdzenia, że wnioski, do których doszła Komisja w przeprowadzonej przez siebie kontroli w odniesieniu do jednego ze skarżących, Sanabel Relief Agency Ltd, są błędne i nieakceptowane z prawnego punktu widzenia.